

Lep pozdrav vsem prisotnim in hvala županu Univerzitetnega mesta Maribor gospodu Aleksandru Saši Arsenoviču, da nas je povabil na današnjo slovesnost, meni pa podelil čast, da po 33. letih lahko tu spregovorim kot predstavnik politikov Francija Čuša, Stanislava Holca, Andreja Verliča in Rudija Mogeta, ki smo uspešno sodelovali pri obrambi 710 učnega centra Pekre, da se je konflikt rešil z besedami brez izstreljenega naboja.

Ta govor je namenjen branilcem Peker, a tudi vsem državljanom in državljanom Slovenije, še posebej predsedniku vlade, vodjem parlamentarnih političnih strank, ministrom in poslancem Državnega zbora Republike Slovenije, da s sprejemom primerne zakonodaje zapolnijo škrbino 143. člena naše ustave in s tem omogočijo pogoje za hitrejši in enakomernjši razcvet države ter z njo simbolično zaključijo osamosvojitve Slovenije.

Po plebiscitu so se začele sanje naših prednikov o lastni državi hitro uresničevati. Na tej poti so tudi pekrski dogodki pokazali, kako je treba ravnati v zaostrenih pogojih za nastajanje lastne države. Tudi ti dogodki so potrdili formulo, da je za dosego cilja potrebna sinergija vseh, ki hočejo doseči cilj. Pri reševanju konflikta so združili moči Teritorialna obramba, politika, novinarji in območno prebivalstvo. Z usklajenim skupnim delovanjem so preprečili začetek prelivanja krvi v Sloveniji, saj se je konflikt v Pekrah rešil nekrvavo z modrim političnim preigravanjem. Ob obisku Maribora je oče parlamentarizma v državi dr. France Bučar dejal, da so bili takrat na kraju in času pravi ljudje na pravem mestu, saj jih je vodilo povezovanje za skupno dobro.

Po vojni za Slovenijo smo po pekrskih receptih uspešno dobili samostojno in neodvisno državo, ki se je aktivno vključila v evropske povezave: Nato, Evropsko skupnost, Schengensko območje in Euro območje. Zaradi udeležbe v skupnem trgu in večje varnosti smo izgubili nekaj samostojnosti nove države, saj je ta morala uskladiti svojo zakonodajo z evropsko, vojska pa je del pristojnosti prenesla na Nato, z vstopom v Euro območje pa se je zmanjšala tudi finančna samostojnost. Tako je vstop v Evropsko skupnost državo utrdil in hkrati oslabil.

V sodobnem tržnem gospodarstvu je kapital nadomestil orožje za podrejanje neodvisnih držav. Vojaki so se iz bojnih poljan preselili v parlamentarne prostore in korporacije gospodarskih družb. Kako zavzeti državo je lepo opisal John Perkins v knjigi Izpovedi ekonomskega morilca. Kdo so v Sloveniji ekonomski morilci? Iz poročil medijev in nikoli izčrpane teme o korupciji, lahko domnevam, da gre tudi pri nas za vprego pokvarjenih in požrešnih politikov, lobistov, pravnikov, bančnikov, gospodarstvenikov in ekonomistov. Dr. Peter Glavič je o problemu financ v Sloveniji zapisal, navajam:

»Decembra lani je minilo 10 let od razlastitve več kot sto tisoč delničarjev slovenskih bank. Izbris je bil opravljen na zahtevo, po navodilih in pod vodstvom Evropske komisije (predsednik je bil Jose Manuel Barroso), ob sodelovanju Evropske centralne banke. Tega niso napravili v nobeni drugi članici Evropske unije.

Lani so imele banke v Sloveniji 1,1 milijarde dobička. Zaradi njihove prodaje je 900 milijonov evrov odteklo v tujino, le 200 milijonov je ostalo pri slovenski državi in njenih

državljanih. Dobiček je bil v veliki meri ustvarjen z ničelnimi obrestnimi merami za 26 milijard evrov bančnih depozitov naših varčevalcev v bankah. Podobni odlivi dobičkov se dogajajo tudi v podjetjih v tuji lasti – mnoga od njih so registrirana v bančnih oazah, kjer plačujejo enoodstotni davek na dobiček namesto 19-odstotnega v Sloveniji, kjer ga ustvarjajo.

Zato se ne smemo čuditi, če država nima dovolj sredstev za proračun in za plače zaposlenih v javnem sektorju, tudi za zdravnike. Z leti ne bo bolje, temveč slabše, saj nas primerljive države (Estonija, Češka, Portugalska, celo Poljska) vse bolj prehitujejo v rasti gospodarstva in po kupni moči plač. Vodilni smo še pri kazalcih družbenega stebra, vendar se postavlja vprašanje, kako vzdrževati družbeni standard s prihodki »hlapcev« tujega kapitala.« (konec navedka)

Država znanja in ustvarjalnosti, ki se hoče izogniti takim pastem, mora imeti kvalitetno strukturo odločanja o lastnem razvoju. Cerkev je za obvladovanje svojega teritorija tega razdelila na župnije, škofije in kurijo. Vse naše sosede so državo razdelile na prvem nivoju na državo, na drugem nivoju na dežele, regije ali županije. V njih ima država na prvem nivoju v pristojnosti vsaj vojsko, policijo in zunanje zadeve, razvoj pa so prepustili enotam na drugem nivoju.

Da bi se tudi države znotraj Evropske skupnosti skladno razvijale, je Evropska skupnost z uredbami razdelila teritorije skupnosti v enote, ki bi državam omogočale skladen razvoj in pomagale razvijati države tudi z evropskimi sredstvi. Te enote so pomembne tudi zato, da se iz njih črpajo podatki za evropsko statistiko in na podlagi teh podatkov se državam dodeljujejo evropska sredstva za skladen regionalni razvoj. Z Uredbo ES št. 105/2007 je Slovenijo razčlenila na prvi ravni na Slovenijo kot celoto, na drugi ravni na dve kohezijski regiji: Vzhodno Slovenijo in Zahodno Slovenijo, na tretji ravni pa na dvanajst statističnih regij.

Če hočemo ohraniti evropske členitve, ki potrjeno prinašajo razvoj, potem bi morali državo razdeliti na dve pokrajini, kot predlaga Prešernov nagrajenec Andrej Brvar - Pokrajino Severovzhodje in Pokrajino Jugozahodje - ter na dvanajst okrajev. Če bomo hoteli državo, ki nam zagotavlja varnost, socialo, izobraževanje, zdravstvo in druge ugodnosti, popeljati na pot razvoja, moramo to razdelitev, ki jo je Evropa podprla, spoštovati tudi mi, da rešimo problem pokrajin in zagotovimo državi stabilnost. Zgled naj nam bodo uspešne sosede.

Slovenija ima ta vzvod za zagotovitev uspešne ekonomije zapisan v členu ustave, ki določa ustanovitev pokrajin. Problem ustanavljanja pokrajin v Sloveniji se rešuje že od leta 2006, ko smo v 143. člen ustave zapisali, da je pokrajina samoupravna lokalna skupnost, ki opravlja lokalne zadeve širšega pomena in z zakonom določene zadeve regionalnega pomena. Ustanovijo se z zakonom, ki ga sprejme Državni zbor RS z dvotretjinsko večino navzočih poslancev.

Poslanci oziroma politične stranke nosijo vso odgovornost, da Slovenija še nima pokrajin, imajo jih pa vse naše sosede v obliki dežel, regij ali županij. Slovenska lokalna samouprava

zaostaja za evropskimi načeli in standardi na tem področju, saj se 143. člen ustave iz leta 2006 do sedaj, ni dopolnil s sprejetjem ustrezne zakonodaje. To stanje državi onemogoča, da bi se lahko uspešno razvijala, zato nas ekonomsko prehitujejo mnogi in postajamo država poceni delovne sile za tuj kapital. S tem stanjem siromašimo državljane in jim onemogočamo, da bi zaradi manjkajoče politične volje prenovili državo na nivo, ki bi omogočal vsem aktivno preseči sedanje stanje. Vsa nemoč preseči razmere, se kaže v problemih, ki tarejo zdravstvo, šolstvo in druge segmente države, saj stroga centralistična ureditev ne daje možnosti sprememb in vključitev ljudi za reševanje problemov.

Vzrok za to je tudi centralistična ureditev strank, ki v tem sistemu z lahkoto obvladujejo svoje člane, državi pa s tem onemogočajo spremembe, saj so prav one najbolj odgovorne, da bi v skladu s 143. členom ustave v državi rešili še zadnji državotvorni problem, to je postavitev lokalne samouprave na drugem nivoju.

Pomanjkljivost rešujejo z neuspešnim Zakonom o skladnem regionalnem razvoju, ki državo razdeli na dve kohezijski regiji in dvanajst razvojnih regij. Država preko ministrstev in ustreznih svetov regij tako uravnava skladen regionalni razvoj, ki pa je popolnoma neuspešen, saj podatki kažejo, da se razlike enormno povečujejo.

Da je problem pereč opozarja predsednica države gospa Nataša Pirc Musar. Državni svet RS je na pobudo nekdanjega predsednika gospoda Boruta Pahorja pripravil in potrdil predlog ustrezne zakonodaje, jo poslal v Državni zbor, ki jo mora seveda sprejeti, od tam pa ni nobenega odziva. Društvo poslancev 90 je javnost pozvalo in argumentirano navedlo zakaj podpira sprejem Zakona o pokrajinah. Zaradi povedanega smo mnogi zelo razočarani, da vodje parlamentarnih političnih strank, predsednica Državnega zbora in predsednik Vlade ta trenutek ne zmorejo sinergije, da bi poenoteni rešili še zadnji državotvorni problem države.

Hic Rhodus, hic salta (Dokažite, kaj lahko naredite tukaj in zdaj.).

Zaradi tega ste zdaj prav politiki na poziciji pekrskih dogodkov. Če smo takrat s povezovanjem uspeli obraniti Slovenijo, vam ne bi smelo biti tuje, da se tudi vi povežete in s skupnimi napori rešite še zadnji državotvorni problem, da država ne bo imela samo svojega parlamenta, vse ostalo - kapital, ozemlje in pristojnosti upravljanja notranjih razmerij v gospodarstvu pa bo ostajalo še naprej večinoma v rokah tujega kapitala. Ta pot nas vodi v hlapčevanje državljanov, prepričan sem, da si tega nihče od vas ne želi.

Poslanke in poslanci in drugi aktivni člani političnih strank, vi ste zdaj na pekrskem bojnem polju. Dokažite nam, da nas spoštujete in v pekrskem duhu rešite še zadnji državotvorni problem, ki je predpogoj za ekonomsko blaginjo države. S tem nam boste omogočili, da skupaj ustvarjamo razvojno usmerjeno Slovenijo svobodnih in srečnih državljanov. Vem, da to zmorete in prepričan sem, da 143. člen ustave ne bo več spal, kot to počne kralj Matjaž v Peci.